

ДО СКОНЧАНИЕТО НА ВЪКА

8.

ПЛОВДИВЪ
1930.

Печатница Хр. Г. Дановъ — Пловдивъ, № 74 — (1930. г.).

До скончанието на вѣка.

„И учете ги да пазятъ всичко, що съмъ ви заповѣдалъ; и, ето азъ съмъ съ васъ прѣзь всичкитѣ дни до скончанието на вѣка. Аминъ!“

Нѣма по-страшно нѣщо въ свѣта отъ прѣсищането. Най-страшната отрова въ свѣта, това е прѣсищането. Даже и най-хубавитѣ нѣща, най-красивитѣ нѣща могатъ да произведатъ прѣсищане. Прѣсищането често произвежда втрѣсване. Втрѣсването произвежда отвращение. Отвращението произвежда бездѣйствието. Бездѣйствието произвежда смъртъ. Смъртъта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онѣзи хора, онѣзи християнски културни народи, които се мислятъ за много учени, нѣкои отъ които иматъ по 2-3 диплома, а нѣкои нѣматъ нито единъ, азъ бихъ желалъ, всички тия народи и хора да иматъ по четири диплома, а именно: да иматъ единъ дипломъ, че сж свършили факултета на разумността; да иматъ единъ дипломъ, че сж свършили факултета на честността, да знаятъ, какво нѣщо е човѣшкото достоинство; да иматъ трети дипломъ, че

сж свършили факултета на справедливостта; да знаят, какво нѣщо е мораленъ устой, и какво нѣщо е мораленъ остень, и най-послѣ да сж свършили послѣдния факултетъ на университета, да знаят, какво нѣщо е интеллигентността.

Казва Христосъ: „Идете и учете ги“. На какво? На съврѣмения свѣтъ се е втрѣснало вече отъ учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цѣла галиматия! Кое по-напрѣдъ да учишъ? Има специални училища, въ които се учи, какъ да се готви: какъ да се готвятъ кокошки, гжски, какъ да се кълца и приготвява агнешко месо, какъ да се готви свинското месо, по кой начинъ да се консервиратъ ябълки и разни други плодове. Послѣ, има други училища, въ които се прѣподава, какъ да се шиятъ дрехи, най-красивитѣ, най-изящнитѣ, съ които да се самоизмамваме. Онази млада мома, вмѣсто да се накичи съ най-хубавитѣ добродѣтели на разумность, на честность, на справедливость, на въздържание, на скромность, се накичила съ онѣзи красиви панделки и перца. Всичко туй е хубаво, но това не сж добродѣтели. Тѣзи краски, тѣзи перца сж само за птицитѣ, само за пеперудитѣ, но не и за хората. Това сж добродѣтели за тѣхъ, а за хората трѣбватъ други добродѣтели. Имате ли вие добродѣтелята на гължба? Имате ли неговата устойчивость, неговиятъ характеръ, който прѣодо-

лява всички условия и мжчноти и въ живота? Гължбътъ, отъ памети вѣка, отъ незапомнени времена, е единствената птица, която не се е съблазнила отъ месото. Прѣзъ всичкитѣ мжчноти, прѣзъ които гължбътъ е миналъ, той е ималъ доблестъта да си остане вегетаріанецъ. Той никога не е казвалъ: условията на живота сж тежки, и азъ трѣбва да си хапна малко месце. Напротивъ, той казва: „Каквито и да сж условията на живота, азъ ще ги прѣдолѣя. Понеже Богъ е разуменъ, и азъ съмъ разуменъ, ще ямъ зрънца — и нищо повече“! И когато Господъ създаде свѣта, повикалъ гължба и го посочилъ на всички като емблемъ на твърдостъ въ убѣжденията. Тогава Богъ казалъ: „Понеже гължбътъ устоя на своитѣ убѣждения, азъ го поставямъ като символъ на Духа Божий“. И до сега гължбътъ седи като емблемъ. Когато искатъ да покажатъ, че върху нѣкой човѣкъ слиза нѣкой гений, или нѣкой великъ духъ, винаги прѣдставятъ, че върху този човѣкъ слиза гължбъ. Питамъ: ако, обаче, речете да сравните главата на гължба съ тази на човѣка, колко пжти главата на човѣка е по-голяма отъ главата на гължба? Главата на човѣка е много пжти по-голяма отъ главата на гължба. Измѣрено е, че мозъкътъ въ човѣшката глава тежи $1\frac{1}{2}$ кгр., а нѣкъдѣ и до 2 кгр. Мозъкътъ на слона пъкъ тежи до 9 кгр. Нѣкои хора мислятъ, че човѣшката интели-

гентностъ може да се тегли. Дѣйствително, право е донѣкъдѣ, че тежестъта на мозъка указва извѣстно влияние върху интеллигентността на човѣка, но голѣмо влияние има и това, какъ е организиранъ този мозъкъ, какъ е организирана онази вжтрѣшна разумностъ въ човѣка. Природата е толкова внимателна къмъ всѣка придобивка! Тя е отбѣлѣзала всѣка една благородна чѣрта, всѣка наша придобивка. И когато човѣкъ направи нѣкое добро въ свѣта, когато извърши единъ разуменъ актъ, въ невидимия свѣтъ настава голѣмо тържество. Когато човѣкъ завърши нѣкаква своя работа, или нѣкакво свое добро начинание, ангелитѣ издаватъ единъ указъ, една похвала за него. Нѣкой бѣденъ човѣкъ извърши нѣкое благородно дѣло, той и не подозира даже, че въ небето става такава голѣмо тържество заради него.

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: дѣ е този разуменъ свѣтъ? — Въ нашата глава. Дѣ е вашата глава, обаче? Мислите ли, че тази глава, която носите, е ваша глава? — Не. Нѣкои мислятъ, че всичко, което вършатъ, вършатъ все подъ влияние на тази глава, която виждатъ и затова казватъ: е, глава имамъ! Казвамъ: ти не знаешъ още дѣ е главата ти. Слѣдъ 50—60—100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казватъ: главата е начало на нѣщата. Значи,

туй, което никой не може да ти вземе, то е глава. Главата е причина на всички нѣща. Слѣдователно, ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да я вземе нѣкой, ако моята глава може да се мѣни по 20 пѣти на день, каква глава е тя? Казала ли е много нѣща тази глава? Питамъ тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да ровя? И волътъ казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да бода съ рогитѣ си? И конътъ казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да ритамъ? Питамъ: коя отъ тѣзи хиляди глави въ свѣта, които заповѣдватъ, трѣбва да се слуша? Коя е разумната глава? Нѣкой отъ васъ ще каже: животътъ е създаденъ тѣй, условията въ живота сж такива.. Какво подразбирате вие подъ думитѣ, че животътъ е създаденъ така? Споредъ мене, животътъ никога не е билъ създаванъ, а животътъ само се проявява отъ Бога. Животътъ не може да се създаде, той не е нѣщо механическо, той излиза отъ Бога, той е велико проявление на една висша разумность. И всѣки отъ васъ, който иска да живѣе, на първо мѣсто трѣбва да бжде разуменъ, и то не въ обикновения смисълъ иа думата „разуменъ“, но въ пълния смисълъ разуменъ тѣй, както гължбътъ е разуменъ.

И тъй, Христосъ казва: Учете ги да пазятъ това, що съмъ ви казалъ“. Кой Христосъ? Азъ не ви говоря за онзи Христосъ, Когото еврейтъ разпнаха прѣди 2000 години. Този Христосъ бѣше много слабъ човѣкъ. Азъ ви говоря за единъ Христосъ, Който никога не е билъ разпванъ въ свѣта. Той прѣдставлява великото въ свѣта. Него могатъ да наричатъ Христосъ, но Той има друго име, свещено име има Той, което вие трѣбва да знаете. Казвате: вие не говорите за Христа. Не, слабъ човѣкъ бѣше този Христосъ, Когото еврейтъ разпнаха. Апостолъ Павелъ гонѣше този, именно, разпнатия Христосъ и си казваше: „Азъ зная този Христосъ“. Не, той видѣ, какво нѣщо бѣше Христосъ, видѣ Го като свѣтлина, и падна отъ коня си съ лицето къмъ земята. Видѣ той тази свѣтлина! Свѣтлината не може да се разпне, свѣтлината не може да се изгаси. Хората, обаче, и тази свѣтлина изопачаватъ, използватъ я за зло. Ще кажете: какъ? Ами онзи човѣкъ, който гони неприятеля си, не използва ли свѣтлината, за да го намѣри нѣкъждѣ по пжтя и да го убие? Какъ употребяваме ние свѣтлината, която Богъ ни е далъ? Използуваме ли я като разумни човѣци? Срещнешъ своя неприятель въ гората, теглишь му куршумъ и го убиешъ. Казватъ: тъй е писалъ Господъ. Не, не говорете така! Така не говори онзи Христосъ, който е билъ разпванъ, а говори онзи Христосъ, който никога не е билъ разпванъ.

Христось, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: „Учете ги да пазятъ благо, което съмъ ви далъ, и ето, азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!“ Това свещено име „Аминъ“, е името на онзи Богъ, Когото египтянитѣ знаеха. Тѣ Го наричаха „амень“, но то не е така. „Аминъ“ го наричаме ние. И когато нѣкой човѣкъ бактиса, както българитѣ често казватъ бактисахъ отъ живота, употребяватъ думата „аманъ“! Като каже българинътъ „аманъ“, той се обръща къмъ Бога и казва: „Господи, помогни ми Ти въ тази бѣда, никой не ми помага!“ Като каже „аманъ“, избавлението идва. „Аманъ“ е името на Бога. Едно врѣме въ Сирия имаше нѣкой си Аманъ, носѣше свещеното име на Бога, и той искаше да избие евреитѣ, но този Аманъ окачиха на една бѣсилка за едно прѣстѣпление, съ което наруши' Божия законъ. И съврѣменнитѣ хора, които се кръщаватъ съ името на възкрѣсналия Христось, които носятъ свещеното име на Бога, а проповѣдватъ смъртъ, ще увиснатъ горѣ на вжжето, като този Аманъ. Онази бѣсилка, която сте приготвили за другитѣ, сами ще увиснете на нея, сами ще паднете въ собствената си клопка.

Вие ще кажете: кажете ни нѣщо ново! Ето, ново ви казвамъ: никой нѣма право да позори чистия и светия животъ, който Богъ му е далъ! Никой нѣма право да изопачава и да осквернява своя умъ, който носи свѣ-

тлина и свобода за неговата душа! Никой нѣма право да опетнява и опозорява своята чиста душа! Никой нѣма право да грѣши! Никой нѣма право да безобразствува, да върши прѣстѣпления, да осквернява своитѣ братя и сестри! Никой нѣма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща! Дѣ е този моралъ на съврѣменнитѣ хора, които казватъ, че това учение, което се проповѣдвало, не било право? Азъ викамъ днесъ тѣзи хора на сждъ прѣдъ Господа! Дѣ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора? Дѣ е моралътъ на съврѣменната църква? Защо изпрати Господъ на земята тѣзи свещеници, да се облѣкатъ съ златни дрехи ли? Най-послѣ, защо ви изпрати и васъ Господъ? Ние всички седимъ прѣдъ прѣстола на великия Господъ, Който ни даде животъ. Защо седимъ ние тукъ, да служимъ на хората ли, или да служимъ на Бога? Първо трѣбва да служимъ на Бога, да знаемъ, че имаме единъ чистъ и светъ животъ, че имаме единъ великъ идеалъ, който трѣбва да постигнемъ. Какъвъ е този идеалъ? Да, великъ идеалъ е да дойде за васъ този тържественъ день, да се стопли вашата душа и да почувствувате, поне за половинъ часъ отъ живота си, поне за единъ моментъ, какво нѣщо е великата Божия Любовь, която може да ви разшири толкова, че да обхванете въ себе си цѣлия свѣтъ. Великъ моментъ е този, да почувствувате тази висша интелигентность, да

почувствувате връзката между всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, да почувствувате това—Великото, което наричаме „Амень“, или „Аминъ“, или както индуситѣ го наричатъ „Аумень“, или както други Го наричатъ „Аумъ“, или както евреитѣ Го наричатъ „Иехова-Иаве“. Българитѣ пъкъ казватъ „наяве“, значи всичко разумно трѣбва да бжде наявѣ, всичко разумно трѣбва да става прѣдъ онази разумна видѣлина, която носи топлина въ себе си, която носи още свѣтлина и свобода за човѣшката душа.

И този живиятъ Христосъ, Който никога не е билъ разпнатъ, се обръща днесъ къмъ васъ и ви запитва: „Вие, които ме слушате днесъ да ви проповѣдвамъ, какво направихте заради мене, откакъ сте дошли тукъ на земята? Упазихте ли моето Слово, упазихте ли моя законъ? Просветнаха ли вашитѣ дѣла прѣдъ човѣцитѣ? Нѣкой ще каже: е, братко, остави тази работа! Не, азъ питамъ всички ви, нѣма да гледаме, какво сж направили другитѣ, нѣма да се сждимъ, но всѣки отъ насъ трѣбва да си даде отчетъ, какво е направилъ. Азъ не искамъ да ви сждя, но този живиятъ Христосъ на справедливостъта ви пита! Той казва: „Братя, върнете се отъ този пжтъ! Не е този пжтътъ, който води къмъ Бога, къмъ Любовта. Върнете се и погледнете къмъ Бога, Който още прѣди 2,000 години е казалъ: „О, Израилю, върни се къмъ мене!“ Той се обръ-

щаше къмъ онзи Израилъ, който вършеше всѣкакви прѣстѣпления. Прочетете цѣлата свещена история, да видите, какъвъ развратъ, какво насилие е сѣществувало тогава!“ Върнете се къмъ мене, обърнете се къмъ мене и живи ще бждете!“ И днесъ този живиятъ Христосъ се обръща къмъ цѣлото съврѣменно християнство и казва: „О, вие, които се именувате синове на свѣтлината, върнете се къмъ мене!“ И азъ чета по вашитѣ лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Нѣкой написалъ нѣкоя книга и книгата му не се разпродала много, той е смутенъ. Нѣкой не е произведенъ въ по-високъ чинъ, смущава се. Нѣкой изгубилъ службата си, смущава се. Нѣкой мжжъ не живѣе добрѣ съ жена си, смущава се. Нѣкой вашъ близъкъ е боленъ и умира, смущава се. Нѣкой проповѣдникъ се смущава, че не искали да го слушатъ. За тия и за много още нѣща се смущавате, но единствената тревога за васъ трѣбва да е тази, че не вървите въ правия пѣтъ. Единствената тревога, която дѣйствително може да ви смущава, е тази, че вие сте се отбили отъ Божия пѣтъ. Туй отбиване не е постоянно, но въ насъ има едно лжкатушене, ние искаме да примиримъ злото съ доброто; ние искаме да примиримъ безобразното съ красивото; ние искаме да примиримъ любовта съ умразата; ние искаме да примиримъ мждростта съ безумието. Примирие може да сѣществува само между двама

разумни хора. Любовь може да сществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни хора любовь не може да сществува. Това трѣбва да знаете! И сега, ние трѣбва да измѣнимъ това направление на живота си и да искаме да се научимъ отъ този живия Христосъ, Който ни говори. Чудни сж хората, когато нѣкой казва: азъ чухъ гласа Божий. Да, чулъ гласа Божий. Пророкъ Илия чу гласа Божий, но се възнесе на небето. Този живиятъ Христосъ чу гласа на Бога и възкрѣсна отъ гроба. И всички онѣзи апостоли, пророци, светии, праведници, които чуха гласа Божий, възкрѣснаха, станаха и напуснаха земята и сега живѣятъ на небето. Нѣкой казва: азъ чухъ гласа на Бога. Не, приятелю, ако ти бѣше чулъ гласа на Бога, ти нѣмаше да бждешъ единъ обикновенъ човѣкъ, ти нѣмаше да бждешъ човѣкъ на условията, ти щѣше да възкрѣснешъ. Ти щѣше да бждешъ човѣкъ на какво? Азъ ще ви оставя сами да си разрѣшите въпроса, на какво щѣхте да бждете хора.

Казва Христосъ: „Учете ги да пазятъ!“ Какво трѣбва да пазятъ? Какво трѣбва да пазимъ на първо мѣсто? Настана вече день, когато трѣбва да осветимъ Любовьта. Ние трѣбва да се повърнемъ, мжжътъ къмъ жената, братътъ къмъ сестрата; всички хора, отъ най-малкия до най-голѣмия, трѣбва да опрѣдѣлимъ единъ день за освещение на Любовьта. Нали

е казано, че Богъ е Любовь? Любовта винаги се отличава съ закона на изобилието и примирието. Дойде ли любовта, ние ще почувствуваме, че сме въ единъ великъ свѣтъ, красивъ самъ по себе си, свѣтъ на миръ и изобилие. За да има миръ, всички трѣбва да отворятъ хамбаритѣ си, и то доброволно, а не съ насилие, не съ остень. Съ мораленъ остень и волтъ оре, и проповѣдникътъ проповѣдва, и свещеникътъ служи, и войникътъ се бие на бойното поле, и жената готви въ кѣщи, навсѣкждѣ има редъ и порядкъ, но това не е животъ. Ние знаемъ този остень. Не, мораленъ устой трѣбва да има! Този остень е за полуразумнитѣ хора. Тоягата е за полуразумнитѣ хора. Любовта, Мждростъта и Истината, това сж за пълно разумни хора, които разбиратъ тия закони, защото само тѣ ще осмислятъ нашия животъ, и ние само така ще възкрѣснемъ. Сега всички говорятъ, че трѣбва свобода. Всички хора по свѣта, въ всички камари търсятъ начинъ за придобиване на свободата, търсятъ начинъ за създаване на една истинска вжтрѣшна връзка въ домоветѣ; всички търсятъ начинъ, какъ да живѣятъ добръ, по единъ любовенъ начинъ, майката съ синове и дѣщери, мжжътъ съ жена си, братътъ съ сестрата и т. н. Слугата търси начинъ, какъ да угоди на своя господарь. Има единъ начинъ. Кой е той?

„Идете и научете ги да пазятъ всичко, що съмъ ви рекълъ; и, ето, азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!“ Нѣкой казва: до скончанието на вѣка ли? Да, този живиятъ Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: „Понеже разпънаха онзи човѣкъ, когото бѣхъ пратилъ на земята, за да имъ каже моята заповѣдь, идете вие сега да проповѣдвате, и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. Всичкия този редъ и порядъкъ азъ ще го измѣня. Ще скончая този вѣкъ“. Вие днесъ сте свидѣтели, ние сега сме прѣдъ скончанието на този вѣкъ. Иде сега новата епоха! Всички хора искатъ да задържатъ старата култура. И ако нѣкой се осмѣли да каже, че иде нѣщо ново, тѣ сж въ състояние да го обѣсятъ. Новото ще донесе спасението на човѣчеството. Новото ще донесе онова истинско братство, не да се подкупватъ хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всѣки да се прояви, тѣй както трѣбва.

Та казвамъ: всѣки отъ насъ трѣбва да събуди въ себе си Божественото. Той трѣбва да се запита: защо съмъ пратенъ на земята? При първата спънка вие ще си кажете: азъ съмъ пратенъ да оправя свѣта. Господъ не ви казва да оправяте свѣта, но ви казва: „Идете и ги учете!“ На какво? — Да пазятъ това, що съмъ ви казалъ. Да кажемъ, че нѣкоя сестра не може да живѣе съ мъжа си. Какво трѣбва

да направи? Тя трѣбва да повика своя възлюбенъ и да му каже: „Слушай, Господъ те създаде по образъ и подобие на себе си. Той внесе Любовта, Мждростъта и Истината въ твоята душа, ти трѣбва да пазишъ всичко това, което Господъ ти е далъ, което е вложилъ въ тебе. Доста си се перчилъ прѣдъ мене съ тия панделки; доста си ме плашилъ съ своя остень и съ своята тояга! Този остень може да показвашъ на воловетъ, а на мене покажи тази Истина, която е вложена въ душата ти. Ако ти искашъ да ми покажешъ това нѣщо, втори пѣтъ нѣма да ме видишъ“. Веднѣжъ каже ли това нѣщо, тя трѣбва да го направи. Сегашнитѣ жени сж голѣми герои. Тя каже това нѣщо на мжжа си и си излѣзе, но не се минаватъ и 4—5 дня, тя вече праща сватове до мжжа си да го уговарятъ. И мжжътъ прави сжщото. Напусне жена си, но слѣдъ 4 — 5 дня и той се връща. Това сж героитѣ на съврѣмения свѣтъ. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мжжа си, че повече нѣма да я види, какво означава това? Съ туй тя иска да му каже, че такава, каквато ме знаешъ, да се карамъ и сърдя, повече нѣма да ме видишъ. Ако дойда втори пѣтъ, ще дойда съ Любовта, съ Мждростъта и съ Истината, и ти нѣма да ме познаешъ. И мжжътъ, като напусне жена си и ѝ каже, че втори пѣтъ нѣма да го види, то значи, че такъвъ, какъвто съмъ билъ до сега,

както съмъ те билъ, хукалъ, нѣма да ме видишъ вече, но втори пжтъ ще дойда при тебе съ Любовта, съ Мждростята и съ Истината, и ти нѣма да ме познаешъ. Ти ше ме видишъ вече по образа на Любовта. И когато синътъ каже на баща си: татко, ти нѣма да ме видишъ повече, то значи: азъ изядохъ и изпихъ богатството ти, но втори пжтъ ще ме видишъ съ Любовта, съ Мждростята и съ Истината. Това е новото учение! За да може да се разбере учението на живия Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, изисква се една свещена душа, чиста като кристалъ. Нѣкой казва: какво нѣщо е моралтъ? Азъ ще ви кажа, какво нѣщо е моралтъ.

Има два вида моралъ. Ще ви дамъ сега една максима, тъй както азъ схващамъ морала. Азъ взимамъ числото 10. Прѣдставете си, че имате 10 извора, които даватъ чиста, хубава вода. Първиятъ изворъ е този, който дава нектара на живота. Като пиятъ хората вода отъ него, възкръсватъ. Всички останали извори сж малко или много опетнени. Ако нѣкой е пилъ отъ първия изворъ и дойде да пие отъ останалитѣ, той върши едно морално прѣстжпление. Той е изгубилъ своята духовна интелигентность. Той нѣма право да пие отъ другитѣ извори! Хора, които не пиятъ отъ другитѣ извори, освѣнъ отъ първия, сж идейнитѣ хора въ свѣта. И Писанието казва: „Първиятъ изворъ е Богъ“. Той е единствениятъ, отъ кой-

то, като пиятъ хората, възкръсватъ. Онзи, който се училъ отъ Бога, и отива да се учи отъ хората, той се опетнява вече. Научениятъ отъ Бога, нѣма защо да се учи отъ хората. Съ хората той може само да се разговаря по единъ разуменъ начинъ, може да имъ покаже любовта си.

Сега ще ви прѣдставя другия моралъ, по който свѣтътъ върви. Азъ започвамъ пакъ съ числото 10. Има 10 извори съ хубава вода. Човѣкътъ въ свѣта започва да пие отъ десетия, послѣ отъ деветия, осмия, седмия, докато най-послѣ достигне до първия. Дойде ли до първия, повече нѣма право да се връща назадъ. Вие сте пили вече и отъ десетия изворъ, пили сте нѣкога и отъ първия. Сега отново дойдохте до кой изворъ? — До първия. Тамъ седатъ ангели съ своитѣ мечове. Казвате: страшни мечове! Да, онзи, който дойде да пие отъ този изворъ, ще мине прѣзъ огънь. Той трѣбва да се прѣчисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готовъ вече да извърши всичко за Бога, за своя ближень и за себе си. Той е готовъ за славата Божия и за доброто на своя ближень да извърши всичко, което се изисква отъ него.

Та казвамъ: ако ние бихме слушали Този, живия Христосъ, неразпнати Христосъ, лесно бихме постигнали всичко това. Нѣкой казва: защо не се оправи свѣтътъ? Че какъ ще се оправи свѣтътъ? Ние и до сега още се мо-

лимъ на разпънатия Христось, а не на живия. Ние навсѣкждѣ виждаме все разпънатия Христось. Не се лъжете! Врѣме е вече да се снеме отъ кръста разпънатия Христось! Апостоль Павелъ казва: „Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме“. Нѣкой казва: ти вѣрвашъ ли въ Христа? Въ кой Христось? Въ разпънатия Христось ли? Не, азъ вѣрвамъ въ онзи Христось, Който никога не е билъ разпъванъ. Азъ зная, че онзи посланикъ на Христа, когото хората разпнаха, дойде да имъ покаже, че тѣхнитѣ сърца сж развалени, за това Го разпнаха. Той бѣше единъ пробенъ камѣкъ, който показва, че хората още не бѣха готови за тази велика Любовь. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже, че врѣме е вече да приложимъ това учение. Нѣкои отъ васъ сж чели Библията и Евангелието, нѣкои не сж ги чели, но всѣки може да разбере, дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие живѣете. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие мислите. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие страдате. Велика Истина е това, че вие живѣете, но за кого?—За Любовьта. Велика Истина е това, че вие мислите, но за кого? — За Мждростьта. Великата Истина е това, че вие страдате, но за какво? — Че сте се отклонили отъ Божия пѣтъ. Слѣдователно, страда-

нията показватъ, че между вашия животъ и вашата мисль нѣма единство. И сега, като естествено психологическо послѣдствие отъ това иде законътъ, че навсѣкждѣ по свѣта, въ Германия, въ Франция, въ Англия, въ Америка се явяватъ редъ писатели, философи, учени, които посочватъ на хората редъ методи и правила, какъ трѣбва да се постѣпва, какъ трѣбва да се живѣе. Но съ всички тия методи се е злоупотреѣбило и днесъ се вършатъ прѣстѣпления повече, отъ колкото когато и да било другъ пѣтъ. Тогава хората се запитватъ: какво трѣбва да вършимъ, за да не правимъ прѣстѣпления? — Всички трѣбва да бждемъ разумни! Всички трѣбва да обичаме поне едно сѣщество въ свѣта. Ние не може да обичаме себе си. Човѣкъ не може да има себе си като обектъ. Трѣбва да има една жива душа въ свѣта, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трѣбва да обичате една душа тѣй, както обичате Бога. Образецъ да е вашата любовъ! Онзи, когото обичамъ, трѣбва да бжде за мене идеалъ. Идватъ нѣкои при менъ и ми казватъ: Учителю, ти трѣбва да ни обичашъ. Азъ казвамъ: азъ мога да обичамъ само онѣзи хора, които сж чисти, идеални. Чудни сж хората, когато говорятъ за Любовта! Азъ не зная, какво мислятъ за Любовта, какво понятие иматъ за нея! Дойде при мене нѣкой, който е пилъ отъ десетия изворъ и ми казва: пийни малко отъ тази вода!

Казвамъ: не мога да прѣстѣпя свещения законъ на числото едно. Мога да извикамъ другъ нѣкой да пие заради мене, но такъвъ, който още не е пилъ отъ числото едно. Има начини, чрѣзъ които мога да угодя на вашитѣ желанія. Но кога? — Когато не съмъ пилъ отъ чистата вода, когато не съмъ пилъ отъ извора на числото едно. Но когато съмъ пилъ, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвамъ. Слѣдователно, онази душа, онзи човѣкъ, който иска да го обичамъ, трѣбва да е пилъ отъ извора на водата отъ числото едно. Казвате: каква е тази любовь! — Ще я познаете. Другъ нѣкой казва: азъ те много обичамъ и за тебе имамъ високо мнѣние. Да, но ако въ стаята ми влѣзе нѣкоя млада мома и остане при мене цѣла нощъ, този сжщиятъ ще каже: азъ измѣнихъ мнѣнието си за този човѣкъ. Снощи при него имаше една млада мома.

Тогава, азъ ще ви покажа единъ другъ мораль, по който да сждите нѣщата. Вие, които ме сждите, ще ви дамъ да изпиете една чаша съ чиста вода и ще ви накарамъ да провѣрите, дали тази вода излиза отъ васъ тъй чиста, каквато е влѣзла прѣзъ устата ви. Ако водата излѣзе така чиста, както е влѣзла, тогава азъ приемамъ прѣгрѣшенията си, но ако не излѣзе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носите грѣховеѣ. Разбирате ли ме? Азъ имамъ мораль, азъ имамъ норма, по която сжда. И когато нѣкой ми каже, че

еди кой си братъ е кривъ, азъ ще си кажа: прѣди да се произнеса, трѣбва да видя, тази вода, която ще изпия, дали ще излѣзе чиста отъ мене, или не. Дали единъ човѣкъ е грѣшенъ или не, азъ веднага мога да провѣря. Слѣдователно, когато вие се произнасяте за прѣстѣпленията на нѣкой човѣкъ, спрете се въ себе и си кажете: Божествената вода, която ще изпия отъ чашата, чиста ли ще излѣзе отъ мене? Този опитъ ще направятъ и ангелитѣ съ васъ. Азъ не говоря за обикновеното наше тѣло, не говоря и за обикновенитѣ наши чувства, мисли и дѣйствия, но говоря за нашето духовно тѣло, за нашата душа, която е много чиста, но по нѣкой пжтъ и по нея се намиратъ пращинки, и тя трѣбва да се чисти. Туй учение, значи, не е за нашитѣ тѣла, то е за нашитѣ умове, за нашитѣ сърца.

Прѣди нѣколко врѣме азъ посѣтихъ една млада, неженена сестра, болна, която казвала, че Господъ ѝ говорилъ. Господъ я поставя на изпитъ, дава ѝ една болестъ, заболѣва я силно коремъ. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-послѣ казва: викайте Учителя! Отивамъ при нея, казвамъ ѝ: вѣра трѣбва! Тя ми казва: моята вѣра не помогна, но дано твоята вѣра помогне. Пита ме: Ти ще се молишь ли за мене? — Нищо не ѝ говоря. Казвамъ ѝ само: вѣра се изисква, вѣрата на онзи живия Христосъ. Ти си поставена на изпитъ. Ще

обикнешъ болестъта, ще ѝ дадешъ едно голѣмо угощение, ще ѝ дадешъ единъ банкетъ, ще ѝ покажешъ любовъта си, а ти искашъ тѣй изведнѣжъ да я изпждишъ навънъ, но тя е по-силна отъ тебе. Болестъта казва: не излизамъ отъ тукъ! Рѣшишъ ли се да я приемешъ, ще се разберете съ нея. Тази сестра ме пита: какви компреси да си турямъ, топли или студени?—Топли компреси, защото студенината е умраза, а топлината е любовъ. Покажете ѝ любовъта си, и работата ще трѣгне добрѣ. Всички съврѣменни лѣкари, обаче, прѣпорѣчватъ студени компреси. Тѣ казватъ: клинъ клинъ избива. Дѣйствително, така е, но то се отнася при цѣпене дърва, но не и при болеститѣ. Клинъ не може да урежда човѣшкитѣ работи.

Сега, въ свѣта се изисква едно учение, споредъ което да знаемъ, какъ да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съврѣменни хора, които се родили вече, както и на тия, които ще се раждатъ въ бждеще, ние можемъ да имъ покажемъ начини и методи, чрѣзъ които грѣхътъ никога да не стѣпва въ тѣхъ. Всѣка жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дѣте, което да служи на Бога, никога не трѣбва да допуща нито едно лошо чувство въ сърцето си, нито една лоша мисль въ ума си, нито едно лошо дѣйствие въ душата си. Тя никога не трѣбва да се съблазнява! Е,

какъ мислите, ние съврѣменнитѣ хора не се ли съблазняваме въ Бога, не се ли съблазняваме въ този живия Христосъ? Всички хора казватъ: защо Господъ направи такъвъ свѣта? Не, Господъ ни изпитва. Мислите ли, че всичкитѣ прѣстѣпления, които се вършатъ въ свѣта, се вършатъ все отъ този живия Христосъ? Казватъ: Господъ е наредилъ нѣщата така. Не, азъ, доколкото зная, на Господа никога не е дохождало на умъ да измѣчи нѣкоя душа, нито да извърши нѣкакво прѣстѣпление. Когато нѣкой човѣкъ грѣши нѣкога, Господъ ще му изпрати страдания, но за да го спаси. Или, когато нѣкой човѣкъ е боленъ и Господъ го лѣкува, ще му изпрати страдания, но тѣ сж необходими за неговото лѣкуване.

Та казвамъ: туй учение трѣбва да се приложи! Кждѣ трѣбва да се приложи? Христосъ казва: „Идете и научете ги да пазятъ всичко, което съмъ казалъ.“ И вие, които излѣзохте отъ вашия домъ, знаете ли прѣди колко години сте излѣзли? Ще кажете: ние сега се родихме. Че какъ тъй, ако сте се родили сега, за толкова кратко врѣме се огрѣшихте? И вашата философия ще мяза на разсжжденията на онзи турчинъ, който, като слушалъ единъ грамофонъ да пѣе турски пѣсни, казалъ си: „Че кога дойде този грамофонъ тукъ и вече се научи турски езикъ?“ Не, онзи, който е накаралъ този грамофонъ да го-

вори и да пѣе, той е знаялъ турски, а не тази плоча. Плочата сама нищо не знае. Така сжщо и онзи, Който е написалъ всичко въ нашата душа, Той всѣкога е вжтрѣ въ насъ, Той никога не е идвалъ на земята, Той никога не се е въплътявалъ. Мнозина сж идвали на земята, мнозина се въплътявали и сж носили Неговото име, но Онзи, абсолютниятъ, на когото хората не знаятъ името, никога не е идвалъ въ човѣшка форма на земята. Той само се е проявявалъ. И насъ сега искатъ да ни убѣдятъ, че Онзи, непостижимиятъ, Който е създалъ всичко въ свѣта, ще се облѣче въ една човѣшка форма и ще дойде на земята да Го хванатъ хората и да Го разпнатъ. Не, това е несъвмѣстимо съ Божественитѣ закони. Писанието казва: „Ще се всели Богъ, но нѣма да се въплѣти“. Какъ ще се всели? — Той ще живѣе между човѣшкитѣ души, ще живѣе и между ангелитѣ. Той може да живѣе навсѣкждѣ. Той изпълва всичкото битие, изпълва всичкитѣ свѣтове, изпълва всичкитѣ слънчеви системи, и все пакъ остава още една непроявена частъ отъ Него. Има още нѣщо непроявено отъ този великъ Господъ; и въ цѣлата вѣчностъ Той не може да се прояви. Слѣдователно, вѣчносттата е единъ начинъ, чрѣзъ който Господъ може да се прояви, но и въ тази вѣчностъ пакъ нѣма всичкитѣ форми, чрѣзъ които Господъ може да се прояви напълно. То е най-красивото въ свѣта.

„Идете и ги научете!“ — казва Христосъ. На какво? — Че Богъ е Богъ на Любовта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Мъдростъта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Истината. Идете и ги научете, че този Богъ обича милосърдието, обича кротостъта, обича въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всѣки потикъ, колкото и да е малъкъ. Нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, казвате: рѣчъта на този човѣкъ е тъй впечатлителна, той иска да запечати нѣщо въ насъ. Не, пазилъ ме е Господъ отъ това! Азъ не съмъ нѣкой печатаръ, та да запечатвамъ. Ако запечатвамъ въ васъ, вие ще замязате на нѣкоя книга. Азъ съмъ отъ онѣзи, които пишатъ свещената книга, но пишатъ тъй, както пише свѣтлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живото слово. Казвамъ: проявете онова, което е всадено въ васъ! То е Божественото въ васъ. Всички имате въ себе си нѣщо добро. Облѣчете тази Божествена дреха! Всички вие търсите любовта, нали? Проявете се въ любовта си! Най-първото нѣщо въ свѣта: всички трѣбва да дойдемъ до този законъ — да обикнемъ Бога! Всички казватъ, че Богъ не може да се обича. Питамъ тогава: кое обичаме ние въ свѣта? Нали обичаме свѣтлината? Нали обичаме топлината? Можешъ ли да обичашъ туй, което не е топлина? Защо обичате Бога? Вие казвате: ние направо не можемъ да обичаме

Бога, но Го обичаме чрѣзъ свѣтлината, чрѣзъ топлината. Щомъ е тъй, азъ ще си отворя очитѣ на четири, за да възприема свѣтлината, ще си туря послѣ ржцѣтѣ срѣщу топлината, за да възприема повече топлинка. Всичко, което носи животъ, се обича. И сегашнитѣ хора казватъ, че Богъ не може да се обича! Може да се обичатъ само онѣзи души, които обичатъ огъня на Любовта. Ние казваме: нека влѣзе тази топлинка въ мене, азъ съмъ готовъ да я възприема. Мога ли да обичамъ онзи студень камъкъ? Мога ли да обичамъ леда? Мога ли да пригърна студения трупъ и да кажа: охъ, колко те обичамъ! Вие сте чудни! Отива нѣкой и цѣлува мъртвия трупъ. Казвамъ: не цѣлувай мъртвия трупъ! Казвате: какво непочитание къмъ мъртвия! Нѣкоя жена измжчвала мжжа си, пържила го на шишъ, а като умре, ще отиде да го цѣлува по десетъ пжти и ще казва: охъ, колко много скърбя! Ако ти дѣйствително обичаше мжжа си, ако наистина скърбишъ за него, той нѣмаше да умре, но щомъ е умрѣлъ, значи, ти не го обичашъ, нито скърбишъ за него. Нѣкоя жена плаче, скубе си коситѣ за мжжа си, но азъ казвамъ: ако ти го обичаше, той нѣмаше да умре, а това сега е само далавера. Ти ще обичашъ този твой мжжъ, този твой братъ, когато е живъ! Ще го пригърнешъ, ще му дадешъ една свещена цѣлувка, като на братъ, ще му кажешъ, че въ тебе Богъ живѣе и ще

му кажешъ: „Братко, азъ искамъ ти да живѣшъ, и азъ да се радвамъ съ тебе“. И той да ѝ каже същото: „Сестра, азъ искамъ ти да живѣшъ, и азъ съ тебе да се радвамъ“. А какво прави днесъ нѣкоя жена? — Прѣдъ хората си скубе коситѣ, плаче за мъжа си, а вжтрѣ казва на своя любовникъ: добрѣ, че умрѣ мъжа ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трѣбва да се разправятъ тия нѣща. Да, но тѣзи нѣща се разправятъ горѣ на небето. Тамъ говорятъ, че хората не пазятъ Божия законъ, тѣй както трѣбва.

Днесъ, като ви държа тази бесѣда, какво ли ще кажете? Този човѣкъ иска да ни сметне нѣщо. Не, азъ като говоря, имамъ страхъ. Отъ какво се страхувамъ?—Да не би да кажа нѣщо, което да не е вѣрно. Азъ се страхувамъ да не кажа нѣщо, което да не е съгласно съ Божията Любовь, съ Божията Мъдрость, съ Божията Истина. Само прѣдъ Бога имамъ страхъ, затова прѣтеглямъ своитѣ думи. Всички трѣбва да имаме единъ свещенъ страхъ! Та когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ герои, повтарямъ: нека бждемъ герои, нека имаме прѣдъ себе си единъ мечъ, нека бждемъ военни, но да защищаваме Истината! Нека Истината бжде за всички ни едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. Въ туй учение всички можемъ да се подвизаваме. И всички съврѣменни науки, и всички съврѣменни изкуства, и всички

съврѣменни занятия трѣбва да минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, за да се облагородятъ. Всичко това трѣбва да се прояви въ насъ.

И казва този живия Христосъ на своитѣ апостоли: „Идете и проповѣдвайте!“ Вие вѣрвате ли въ това? Азъ не казвамъ, че вие не вѣрвате, но питамъ: съврѣменниятъ християнски свѣтъ вѣрва ли въ това? Съврѣменнитѣ християни пиятъ отъ водата на тия извори. Тѣ сж започнали отъ десетия изворъ, но до първия номеръ още не сж дошли. Съберете изъ цѣлия свѣтъ разнитѣ християни и вижте, колко различни вѣрвания иматъ, на колко различни езици говорятъ, та като се събератъ, цѣла галиматия става между тѣхъ, не могатъ да се разбератъ. Като дойде нѣкой сжботянинъ, той ви говори за сжботата. Като дойде нѣкой православенъ, той ви говори за иконитѣ, за светцитѣ. Като дойде нѣкой евангелистъ, той ви говори, че трѣбва да слушате Писанието и отъ Него да не се отдѣляте нито на йота. Като дойде нѣкой баптистъ, той ти говори, че трѣбва да бждешъ кръстенъ, и то отъ нѣкой баптистки проповѣдникъ, но не като дѣте, а на 33 годишна възраст. Азъ не казвамъ това за упрѣкъ, но това сж човѣшки схващания.

И този, живиятъ Христосъ днесъ казва: „Идете и учете!“ И азъ турямъ думитѣ на живия Христосъ и казвамъ: „Научете себе си на Божията Любовь, научете себе си на Божията

Мъдростъ, научете себе си на Божията Истина! Възприемете Божествения животъ, и живѣйте въ съгласие съ Бога!“ Това е, което живиятъ Христосъ днесъ говори на сегашния свѣтъ. Щомъ възприемемъ това учение, всички страдания, които имаме, всички неволи, които сега сжществуватъ, всички терзания ще изчезнатъ. А тѣ сж дѣйствително ужасни. Разгледайте съврѣменнитѣ болести и вижте, каква язва прѣдставляватъ тѣ за човѣшката душа, и какъ я разяждатъ. Ако гледате като ясновидецъ, ще видите, че въ човѣшката душа, туй духовно тѣло на човѣка, човѣшкото сърце и човѣшкия умъ сж пълни съ такива язви, които ги разяждатъ. Тѣ сж резултатъ на човѣшкитѣ мисли, чувства и желаня, които правятъ човѣка неспокоенъ, недоволенъ отъ себе си. Единственото нѣщо, което може да ни излѣкува, то е Божията Любовь, която трѣбва да проникне цѣлото ни сжщество. Нѣкои казватъ: Божията любовь е само за стари хора, не и за млади. Божията Мъдростъ е само за умни хора, не и за млади. Значи, Божията Любовь и Божията Мъдростъ е за тѣзи, които сега умиратъ. Не, Божията любовь е за всички! Тя е за млади, които сж родени чисти, и за стари, които сж изживѣли своята младостъ въ единъ разуменъ животъ. Тя е за младитѣ, които носятъ сега тази чиста вода. Нека пиятъ отъ нея. Тя е и за стари, които сж запазили до края на живота си този възвишенъ идеалъ. Нека всички пиятъ отъ това чисто учение!

Този Христосъ, Който трѣбва да възприемемъ въ себе си, ще стане като едно звено между всички ни. Той ще се всели въ всинца ни. И тогава нѣкой казва: да видимъ Христа! Можете да Го видите. Ще кажете: ние сме много грѣшни. Нима онѣзи хора, които гледатъ слънцето, сж праведни? Въ сегашния свѣтъ много хора не могатъ да видятъ и да чуятъ Господа. Това е, защото тѣхнитѣ господари сж ги затворили. Когато нѣкои крадци откраднатъ овци отъ стадото на нѣкой овчарь, тѣ затварятъ тия овци нѣкъждѣ на дълбоко, за да не могатъ да чуятъ гласа на овчаря си, та, като го познаятъ, да тръгнатъ подирѣ му.

И тъй, спасението на свѣта ще стане само тогава, когато ние отъ душа извикаме къмъ Бога: „Аманъ!“ Когато и цѣлото човѣчество извика сжщото, тогава Господъ ще го чуе и ще спаси свѣта. Нѣма да кажемъ: Аманъ, бактисахме отъ свѣта! Не, трѣбва да кажемъ: „Господи, Ти, Който създаде свѣта, спаси ни, и ние ще живѣемъ отъ сега нататкъ само за Тебе!“ И сега азъ нѣма да кажа, че живиятъ Христосъ иде отвънъ, но Неговата свѣтлина прониква навсѣкъждѣ. Нѣма животни въ свѣта, което да не чувствува Неговата Любовь. Има извѣстна мъртва материя, която още не е почувствувала Любовьта на Бога, но тя тепърва ще я почувствува. Всички живи сжщества, които иматъ любовь въ себе си, ще почувствуватъ

тази Любовъ. Тогава ще се създаде единъ новъ организъмъ, едно ново тѣло. Старото ще изчезне, ще мине, а новото ще се трансформира като буба.

Слѣдователно, всички хора ще се трансформиратъ вжтрѣшно, духовно и по мисль, и по чувство, и по воля. И тогава, питамъ: кое е най-хубавото въ свѣта? Не е ли най-хубавото да имамъ познанство съ този Христосъ на живота? Има ли нѣщо по-хубаво отъ това, да бждешъ въ съприкосновение съ Любовта, която стопля сърдцето ти? Има ли нѣщо по-хубаво отъ свѣтлината, която осмисля всичко? Има ли нѣщо по-хубаво въ свѣта отъ свободата? — Нѣма!

И тѣй, като се върнете сега у дома си, азъ ви поканвамъ да научите себе си на три нѣща: да имате Любовъ безъ умраза; да имате свѣтлина безъ сѣнки и да имате свобода безъ ограничения!

Бесѣда № 8 отъ Серия VIII, държана отъ Учителя на Бѣлото Братство на 3 януари 1926 год. въ гр. София.

5